

НАЛИ ЗИДАР

Зграда стоји на Топчидерском брду, издаје се од суседа са четири стране; оно је пртично креузова ограда од некада испечених лавчића, у дворишту посљуда јака кестенове драста, неколико топота у виду сасвим правилног квадрата и у средини врло јисок бор, по земљи необичан, под сунцем шарена трава. Зграда је издржала ратове и битве у току времена сваште: најдештино, војничка кујна, кота, станови, "пуста кућурина"; а писмом ослобођења спуштка је као дивље станиште групи дрводеља који су стругали и гребли до мите ноге, па као коначнице утвадијима са некога курса. Нико од становара није кућу негравао, а ратом чинили своје. Двогуба у приземљу су биле сасвим разнажајена; у свима прозорима на спрату драсти оквири су се ђуљати и претити да испадну; сви зидови набуцени, и негде и пробуцени, и сви бајускви, једини чепа и кречног илека. Једи коров, колитњак, уселио се у сваку рапу. — Ну, стајкућурина! докле ће тако замерају суседи, али нико не притврди да што поправи. Као свака усамљена руина, кућа је имала и тепота. Један велики зид са унутрашњим прозорима гледао је на запад, и учествовао у чувеном београдском зајаску сунца: доконом, постепеном, се сваки час другим бојевима и температуром. Чад је запазен првак, зид се запалио јаком жутом бојом, са безброярем бето усијањем ираче, које се предизивају као кадифа. Чад уз смирај дувачетар, дрма и артиљерија на топотима, и драста су сви сасвим сребрно беле, сви сасвим тамно зелене, Птице су њамиру, и има их хор и оркестар. Кос један, кад му дође занос, извешавши и по двадесетак својих мелодичних, лудих звијдука — цер у пустој овакти!

Ца су у овешташе дане раде и отињања снега оштећено су од пропасти, очи виделе да се ту са нешто јачим крежем може учинити чудо. Једнога дана, враниће иснавчено, метеж око куће. Ова камикозајноста људи, волначе, стварају, скаку, мверјат и алат; цигле, песак, креч, корито за мештер, три врсте лестница, даске, дирекчије, и ктамп, ужето чекиће, мешавине разнога. Чамеђу људи се прољачи, хитро скакује, јеливко подусагнут, један момчић, или боје дечко, који скоро шутује, руши којако набављене ствари, и реди их дружићи. Као неки будући архитект, симетрише, комбинује, прави између гомита путаке,

српом из сноје торбе их чисти, од траве. Кад су се коте~~и~~^и зазери разишила дечко је још дуго остваро; среће док није начинио упрамо узорно расипаште.

— Но хвате багу! — некако шалварнички олишерентијер. —

Све на готово! колико док зора снаме, кренуће рад... Што јест, јест, зваја признат...

— Кад се изврше оправке, и кућа сметло обоји, биће ~~преко~~ дивота, избиће и стил. Погледајте добро: потсећа на зену приморску кућу у Београду. Кров нарогљена, изнад горње фасаде мансардна собица са својим кројом, јека стрејва, а онај обичајници на јужној страни, прости са позорнице, Ромео и Јулија, разнкачи усме савши професор књижевности, дакле већ поседник виле и пчелињака.

сутрадан, тишине. — Нека поста! Донукли грађу, и свд оправљају се сами, кућа! Ајд, ајд, док разнотиме прогута све што ће донесено! — изашао је пред ~~мужу~~ своју вилу да ослушне рентијер.

Зви после првог даче: тишине. Кад боље погледаше ~~из~~ преко ограде, један разнавац уђо опрвијен и суши се, други се ради, а крај корито стоји и меша штадић, дечко, нема га пачине човек, сам самџит изгледа.

— Хеј! хеј, мали зидар! а где ти је друмство?

— Сам работим — одговора мирно и учтиво лажник.

— Тако побогту сам. То је посао и посво. скену ко ће ~~из~~ мачинити.

Дечко се насмеши, упре прстом у једну страну груди — без речи.

— ама ко ће ти лолевати што треба?

Дечко се опет насмеши, и упре прстом, мато перетски и ноктино, у другу страну груди — без речи.

— Оланке си?

— Скол Зејчар.

— Но, кта још неће бити у ово наше ~~јабука~~! Дете зида!

Већа ћемо дожидасти да један човек изјави целу кућу...

— Море, — лолаје сељак који је логио драв и избрадају и заснава и он — море, савша је већ бито у народу и пре. Мој комија ~~на~~ каска и његова дара озидаше сами кућу. дају изјави, мочу, крај месеце или свеће славки-мажи, ~~об~~ сљами-мажи, полигоне кућу.

— па то ти је сељачки кућарек, кров руком да домаши...

— Ево ти сад јељноспретнице и дете ће јој се попети на крој, и дете ће оправити све споља изнутра! Фете, сељаче!

Сељаче. Имаће му највише петивестак година, до стварскраљево смртног избода као шегрче, само је за шегрте ~~сунчево~~ забиљави и чутљив, па зато и није шегрт. Одео је као обично сељачки мајстори: помешано сељачко и варошко; али чипеле имају боре; чак му мато и сметају, ~~хвастају~~ ^{погоди} Тито је, белокож, маччише пегав, окружних очију и ~~шегрт~~ упереног погледа. Кад је упро поглед у лебелог рентијера, који је довољно да га гледа како ради — рентијер као што хтеде да се изјути, па онда, свмоуверен узек, поче ~~тјесити~~ да се смеје, тако самоуверено да му је ~~тјесити~~ од савве по трбуху простио галопирво. ~~Косатмата~~ зидар вритељ ~~се~~ већа, доста бујна, покаживо узучена под шапку од изгинске хартије.

— Јеј, мали зидар! донећу ти ланас ручек, чим то топло да поједеш... где имаш керв!... ух, колики је, биће ти до струка. Ако, ако, бар исти сасвим сам... донећу чимто и ~~закера~~ — вели тета Јаја која има два сима близанце, два шегрта.

Мали зидар се насмеши, ~~погледа~~ добро у ~~тје~~ Јају, па у псето, и рече тихо, али нажало:

— И тај си работи...

Псесто смажно, чимто, сасвим здраваје длане, сиве као мокре ~~глини~~ глини. Кад смири реп, и уочи поглед у гладу, изгледа као чепа скулптуре. Очију ~~нисе~~ опасно забиљаве: тром у њима спаша. Хола по трави нечујно. Сваки час док ће у зубе што му личко даде, и по прсту газдином, зна где треба да спусти. Кад је дошло до грађења скелите — првас позориште. Пас полуулире и драки, ~~а~~ мали зидар примиче, стекле, укусава. Кад је почeo рад на скелти, деша при отгради прости вршите од радости и смеја. Шест зидарских ногу плету се, пењу, прескачу рупе без грешке, и носе ствари горе и гладају џегоз пас. ~~Обојицама~~ ^{тјесити} у устима пас из ~~пуну~~, сасио, ~~и са~~ дедима, мали зидар у рукама, не разменим у кешели коју је ~~се~~ ^{тјесити} стрвље занап, чврс о копче при бедрима.

— Море, ~~јаја~~ Тито! — говори јелина лема, а разнукла уста ~~вади~~ ^{тјесити} ~~извади~~ од ува до ула. — А пси чеће зидавају и оправљају! Важа, ако сад не прощаетмо никада и мећемо!..

— много ћуте и мали зидар и пас. Пас понекад проба — касо оно у радио апарату — да скрије, кефне, дане, звиже неколико разних почетака.

Дечко га само погледа. А пас у неком тојском заносу не може уз сиј поступак, одмах да прекине. Гвада га у шати ухвати за уво и како му дубоко раздражишиши, ако си ее знаш ^{да} завести мирно! — Дечак на тарби чуо је то, и и истресао, мало срдито, ^ико се од ^итреши немогућко:

— А да ли ти вишаш пешави?

Мати зидар прекиле посвоји, што иначе при разговору никада није чинио. Питње му је некако годило. Упредоглед у личку, и рече тихо, скромно:

— Не знам свак ^{да} песни ми ћије ту, у цеп, па сам зато мирно и ја...

— А како ти се зове кер?

— Друг... друг, дај ^{се} узе! — и показавајући увијања у левацицу.

Пас скочи као муља, и ложи се узе.

То је да тај лен био свак разговор. На даље питње дечак ~~и~~ ^иније одговорио, али како дуди највише ^ихоте да дирају оне који их не дирају, дечак још добави:

— Мутав гоце, па мутав и пас.

Чудојео тетка Каја, која ^идуши, ^ипросто узеће малог зидара под своје.

— А што мутав? Што треба, каже ^итиме како треба и колико треба. ~~и~~ Јасно и разговетно: ако је боб, ^икива је бојко, ^икојоп онда је поп... Не при^иксао ти, ^ишо вак та чонек чује, а нема шта да чује, ^ишталиш то да...

Кућа очигледно одразљава, подилеђује се. Они су међутим заводи^ити малога зидара, и слакога лана скоро ^ипонашта доносили. Дечко захвани, ^ипес узме пакетић и ствара га у замбиљ с ручном ^исклопљивом с ексерицима под ^ибором. Кад дође време ручку, по неком напикнутом реду, увен на исти начин, ^исе не газда, а до њега приседне на стражње ноге пас, и за главу је ондајши од ^ихвата^инога зидара. ^иЗади^иси, морам ти ^избог и ^избог — мази мали зидар пса, и пас то сасам сигурно од речи до речи разуме. Иначе сне се једо лени. Ако пас хапа^иши истегне арат, газда га чешко ђушне и ^избог се одмах скрати. Ако се ^избог^и каје донела чинији зетови, мати зидар олиграфију. Пас хамири набирњак даље, ^ине гласније лајаји пута. ^иБелогај се ^исправно полети, или, често је бивало, цео ^изеба псу. Чекиће губиће, као пануче браза се разговара, чује се ^иумјаскење, ^иилише ^ифакеларе, шкавчицу и зетворе се; а ^иод авионастца, падне по земљи колико

је дуг, кушика ~~и~~ на чипади матога зилара, а реп брас-брза некто пине. Пине ~~и~~ док га дечко не помитује и не заустави. Значи, прочитас је захвалност.

По ручку, под лрав, да се мато придржиме.. Сунце је
ре врзило прокење тишће; понекад их баш добро зетије или њиме то не сме-
те. дубока тишћина. Пас, ~~вак~~, у сну, ко зна каква сукоб ~~напада~~ или ~~напада~~ мегдан ~~и~~
из недељних дана кад се не рвали — тек гриме из пуне гуше — јављајуће логор
Мали зидар отвори очи, продрми пас ~~дигне~~ прст и ускоро опет дремају див друм.

Дошао први мај, те године у суботни дан, а затим ускршње недеља, дакле први дан олмора. Тета Јаники шегртићи су ког куће. Марко спремају се на паралу, зону и мајку. Мајка ће остати ког куће да затохи добар ручак да скучи и умиси за два празнична дана.

— Колико ми јејко што мали мидар неће бити ослеђен да настане
и сутра... а када јесте ли је мидари? Већ је и окречена с једне стране, сада
пречврштана сваком. Чудо од детета!

Пас је оптраво једно трипутство да приступи на се
арабио најсвоје место. Где га чаршија загријала ико чини над ~~чаршијом~~ ^{и не} ~~чаршијом~~ узбуђену
чаршијији и поквари ред. И одједнадесет, из дубокога дне руше, попете песма. ^и
Свак чист глас и узбуђен од самога почетка. Руменичко се просу по личанству

пеша. Песма је почела са дужо отегнутим ој, које се пумило гвучним тањасима из груди, као ~~жарко~~ да неће скоро стати. Депо је то ој! свјесма је у њему, Дечко је веља, унапред. Не се пренику, и нагло, ~~жарко-заруба~~ улахмую лазуха, те би отпнео још једно ој. То ој је било узбуђење још је право, и преникнуло се само: морабити да је ~~жарко~~ зидар осетио указим да се ој даље не може издржати да ће покушати нешто што не сме. Па је онда почела песма, речи је тешко било разабрати, али, јасно, песма је ~~жарко~~ веротична, љубавна. Алине се ~~жарко~~ мењало, раздвојело, паропет склекао; очи обненадиле од заноса; нема више стварности, ну топчидерске, ни зидарске. Певаше је јачало и бујало већ у трудима, а када се ток сву свешина откидао, био је тежак, густ, пум младићске душе. Када се прве строфе спршила, по трепавашема дечка видеде се светче твачкине. Седео је мирек и озбијао артијер, као неко ко је темен дозрио нешто необично тепо. Еште од из оне чулке екстазе која ~~жарко~~ певаше може, најочито простог човека, да ~~жарко~~ фунири, или растроји до бестивалности, тајочине као махнит да мгра, да подарију ~~жарко~~ восточио је нешто из себе мети зилар, и смирио се. Другу стрељу, на исту арију, певао је арто тихо, из грла, као фрулица. Нес је олједао ре приметио да на пишу дечка има јени печат. Чунемириса се исплијашу испод његове руке, отишво ~~жарко~~ до ограде, и тако излазека ~~жарко~~ жарко жарко жарко жарко посматрао нешто свечано. Последња тритеља била ситна, трептава као сметност. Дечко је неки сен заруба и пошво забогом!

— Всё ждали, донесли сюда ти нечто за ужину...

Не чује, не види, очи скепе од ~~злата~~ блесткив.

- Двејшта радиш, узми ове пакетиће...

Мали зидар скочи, полети псу, загрли ње да га удаши, а то стаде се с њим артети уокруг и понављати: „Какој смо усвојио певачи! какој смо усвојио певачи!“ праже да мачашкоју хинимо...

Кад темо урачун јеја, лијећи пакетиће.

Вечерју слатко у трави. Мајски ветрић се претуре
преко жечере, преко ликозих гланас. Сунчевих^{зелених} митује по теменима, траве под њима
шлаке. Велика пролетња гланца бути у земаљи.

Kangaroo Adjective